

„Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” ... „Mire megszólal a kakas, háromszor megtagadsz.”

Az árulás (miként az árulkodás is) nagyon csúnya dolog. Az igaz ügyet vagy egy igaz embert elárulni különösen nagy aljasság, ezért nem is értem, hogyan süllyedhetett olyan mélyre a legbelsőbb tanítványi körbe választott karióti Júdás, hogy elárulja mesterét. Júdás árulása a keresztény hagyomány nagy rejtélyei közé tartozik: amilyen komoly jelentőséget tulajdonít ennek az eseménynek a négy evangélium, éppolyan kevésbé magyarázzák meg, hogy mi volt Júdás tettének a mozgatója. A pénzsóvárság (amelyre egyébként csak Máté és János evangéliuma utal) önmagában nem tűnik elégséges motivációnak, más okot azonban nem közölnek az írások, hacsak a Sátán belé költözését nem tekintem annak. A Júdást megszálló ördög gondolata azonban újabb kényelmetlen kérdést vet föl: Isten akarata szerint történt-e, ami történt? Óhajtotta-e az Atya, hogy végbemenjen, amit „megjövendölt az Írás”? Ha igen, akkor tulajdonképpen miért is neheztelünk szegény Júdásra? Csak segített beteljesíteni Jézus küldetését! Nincs ez rendben így. Ha nehéz is, be kell vallanom, hogy nem tudom, miért árulta el az Emberfiát a karióti Simon fia – legföljebb vélekedhetek róla. A véleményem pedig az, hogy aligha a jóságos Atyaisten súgta neki, hogy váljon árulóvá, és ezzel segítse hozzá a kereszthalálhoz a Fiút.

Bár nem értem Júdás árulását, annál inkább tudom, hogy milyen árulónak lenni. Ha mélyen magamba nézek, hányszor és hányszor éreztem, hogy a viselkedésem, bár egyesek körében tetszést arat, nem üti meg Jézus mércéjét? Amikor méltán mondhatta volna rám is a Mester, hogy távozzak, mert az Isten szándékai helyett emberek észjárása szerint cselekedtem... Amikor észrevettem, hogy divatos, kockázatmentes lózungokkal háromnál is többször megtagadtam az Ő tiszta gondolatait. Júdás vagyok vagy Péter? Mi a különbség? Hiszen mindkettő áruló! Egyiknek se kéne lennem, mégis sokszor kapom magam áruláson, tagadáson. De ha már áruló vagyok, nem mindegy, hogy milyen választ adok e felismerésre. Megvonom flegmán a vállam? Felakasztom magam képletesen vagy ténylegesen, ahogy Máté Júdása? Vagy bűnbánatot tartok, és visszatérek Jézushoz, mint Péter?

Bajnok Dániel, Budapest